

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 191/2013-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 14. mája 2013 predbežne prerokoval sťažnosť G., K., zastúpenej advokátom JUDr. I. J., Advokátska kancelária, K., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na rovnosť účastníkov konania zaručeného čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Košiciach č. k. 5 Co 296/2012-96 zo 17. októbra 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti G., K. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. decembra 2012 doručená sťažnosť G., K. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na rovnosť účastníkov konania zaručeného čl. 47 ods. 3 ústavy i práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru

o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) č. k. 5 Co 296/2012-96 zo 17. októbra 2012.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ ako žalobca v konaní o určenie vlastníckeho práva vedenom pred Okresným súdom Michalovce (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 7 C 52/2012 proti Ing. L. K., M. (ďalej len „žalovaný“), navrhol nariadenie predbežného opatrenia, ktorým by okresný súd zakázal žalovanému nakladať so žalovanými nehnuteľnosťami a vykonávať na nich stavebné zmeny a úpravy, a to až do právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

Okresný súd uznesením č. k. 7 C 52/2012-41 z 20. júna 2012 návrhu sťažovateľa vyhovel a zakázal žalovanému do právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej s predmetnými nehnuteľnosťami nakladať, predať ich, zameniť, darovať, prenajať, založiť záložným právom, ako aj vykonávať na nich stavebné zmeny a úpravy. Okresný súd bol toho názoru, že zákonné podmienky na nariadenie predbežného opatrenia sú splnené.

Proti uzneseniu okresného súdu podal žalovaný odvolanie, v ktorom namietal nepreukázanie zákonných podmienok na nariadenie predbežného opatrenia, nesprávnosť výroku uznesenia okresného súdu (údajne sú v ňom uvedené aj parcelné čísla, ktoré neexistujú). Uviedol, že na predmetných nehnuteľnostiach už prebiehajú riadne povolené stavebné práce, poukázal na skutočnosť, že nehnuteľnosti nadobudol kúpnu zmluvou v dobrej viere od Pravoslávnej cirkevnej obce, Farnosť R., v roku 2010, ako aj na skutočnosť, že v roku 1999 prebiehal v danom území register obnovenej evidencie pozemkov, *„kde tieto záležitosti si mohla cirkev uplatniť“*.

Krajský súd uznesením č. k. 5 Co 296/2012-96 zo 17. októbra 2012 uznesenie okresného súdu zmenil tak, že návrh na nariadenie predbežného opatrenia zamietol. Najprv poukázal na skutočnosť, že sťažovateľ návrh na nariadenie predbežného opatrenia odôvodnil *„obavou, že žalovaný môže predať nehnuteľnosti tretej osobe, čím mu sťaží uplatnenie jeho práva, lebo nový nadobúdatel' sa môže v prípadnom spore brániť dobromyseľnosťou nadobudnutia vlastníctva a že vykonával žalovaný stavebné práce na niektorých parcelách“*. V nadväznosti na to potom krajský súd konštatoval,

že „predmetom konania je... určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, preto navrhované PO nemá plniť funkciu zabezpečenia prípadného budúceho výkonu rozhodnutia, ale má dočasne upraviť pomery účastníkov do času, kým sa právoplatne rozhodne o tom, že žalobca a nie žalovaný je vlastníkom predmetných nehnuteľností. So zreteľom na uvedenú skutočnosť odvolací súd urobil záver, že právo žalobcu nemôže byť ohrozené ani v prípade, ak by žalovaný počas konania predal nehnuteľnosti, ku ktorým žiada určiť svoje vlastnícke právo, lebo má právne prostriedky (ust. § 92 O. s. p.), umožňujúce mu v konaní pokračovať s novým vlastníkom, ktorý ako sukcesor by vstúpil do práv a povinností doterajšieho vlastníka. Preto ani prípadná zmena vlastníka nehnuteľnosti počas prebiehajúceho konania by nič nezmenila na právnom postavení žalobcu, lebo určenie, či je vlastníkom nehnuteľnosti nezávisí od toho, kto je žalovaný (voči komu žaloba smeruje), keďže pre úspešnosť žaloby sú rozhodujúce právne skutočnosti, z ktorých vyvodzuje nadobudnutie svojich práv vlastníka k predmetným nehnuteľnostiam.“.

V závere odôvodnenia svojho uznesenia krajský súd uviedol, že „ani tvrdenia žalobcu uvedené v žalobe, že právna predchodkyňa, Pravoslávna cirkev mala previesť vlastníctvo k nehnuteľnostiam na žalovaného neplatne, zatiaľ nie sú presvedčivé. Na strane 2 žaloby sa uvádza, že Pravoslávna cirkev nebola nositeľom vlastníckeho práva... a nemohla previesť na iného viac práv ako mala sama. K tomuto je potrebné podľa názoru odvolacieho súdu poukázať na ustálenú súdnu prax, podľa ktorej vydržať vlastnícke právo podľa § 134 OZ možno, ak je držiteľ so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný o tom, že mu vec alebo právo patrí a že je držiteľom oprávneným, pri pochybnostiach sa predpokladá, že držba je oprávnená. Ďalej po celú vydržaciú dobu musí byť držba pokojná bez toho, aby si niekto uplatňoval vlastnícke právo na túto vec a nepretržitosť vydržacej doby, ktorou je neprerušovaný stav užívania predmetu vydržania, ktorá je pri nehnuteľnostiach 10 rokov. Vydržaním sa nadobúda vlastnícke právo bez toho, aby sa muselo o tom rozhodnúť (ide o všeobecný originálny spôsob nadobudnutia vlastníckeho práva). Nie je podstatné pri vydržaní rozhodnutie – zákonné opatrenie č. 211/1990 predsedníctva SNR.“.

V sťažnosti doručenej ústavnému súdu sťažovateľ namieta, že „došlo k závažnému prekročeniu právomoci odvolacieho súdu, keď mal rozhodnúť o odvolaní voči uzneseniu o nariadení predbežného opatrenia, no odvolací súd konal nad rámec svojej právomoci a takýto postup je hrubým porušením práva účastníka na súdnu ochranu, rovnosť účastníkov konania a spravodlivý súdny proces“. Ďalej dôvodí, že „svoj nárok v návrhu na nariadenie predbežného opatrenia riadne osvedčil a preukázal doloženými dôkazmi a to pozemnoknižnou vložkou č. 53, kde je zapísaný ako výlučný vlastník sporných nehnuteľností, zákonným opatrením č. 211/1990 a ďalšími dôkazmi. Na základe uvedeného je možné konštatovať, že navrhovateľ svoj nárok osvedčil v súlade s § 75 ods. 2 O. s. p. Skutočnosť, či navrhovateľovi svedčí právo, ktorého určenia sa domáha v konaní o veci samej má byť predmetom dokazovania vo veci samej, kde bude dôkazné bremeno zaťažovať žalobcu. Nie je akceptovateľné, aby odvolací súd návrh na nariadenie predbežného opatrenia zamietol z toho titulu, že nepovažuje právo žalobcu za preukázané vyčerpávajúcim spôsobom.“.

Sťažovateľ uvádza, že „žalovaný je v katastri nehnuteľností zapísaný ako výlučný vlastník sporných nehnuteľností a žalobca má preto naliehavý právny záujem na určení svojho výlučného vlastníckeho práva, nakoľko rozhodnutie súdu môže byť podkladom na vykonanie zmeny zápisu v katastri nehnuteľností. V danom prípade je teda dôvodný a primeraný dočasný zásah do práv dotknutého vlastníka tým, že predbežným opatrením bude žalovanému uložená povinnosť nenakladať s nehnuteľnosťou do právoplatného skončenia konania o určovacej žalobe. Odvolací súd sa nijakým spôsobom nevysporiadal s námietkami žalobcu uvedenými vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného o tom, že žalovaný po nariadení predbežného opatrenia uzavrel darovaciu zmluvu s 3. osobou, ktorou previedol parcelu uvedenú vo výroku predbežného opatrenia a tak nielen konal protiprávne, ale zároveň naplnil obavu žalobcu, že správaním žalovaného by mohlo dôjsť k scudzeniu sporných nehnuteľností a tak k ohrozeniu práva žalobcu, ktorého určenia sa domáha. Túto našu námietku odvolací súd prehliadol.“.

Sťažovateľ tiež namieta, že krajský súd sa nijako nevysporiadal so skutočnosťou, že na predmetných nehnuteľnostiach prebiehajú stavebné práce, „ktoré trvalo a výrazne menia ich charakter, čo sám žalovaný potvrdil predloženou zmluvou o dielo“.

V nadväznosti na to sťažovateľ poukazuje na ustálenú judikatúru týkajúcu sa potrebnej kvality odôvodnenia súdneho rozhodnutia.

Napokon sťažovateľ tvrdí, že krajský súd „*rozhodnutie prvostupňového súdu zmenil, hoci v danom prípade boli splnené podmienky na jeho potvrdenie podľa § 219 O. s. p. Súd sa v napadnutom uznesení vôbec nezaoberal splnením podmienok na jeho potvrdenie podľa § 219 O. s. p. respektíve na jeho zrušenie podľa § 221 O. s. p. a v odôvodnení rozhodnutia vôbec neuviedol, o akú právnu normu oprel zmenu prvostupňového rozhodnutia súdu. Odvolací súd zmenil rozhodnutie prvostupňového súdu bez toho, aby uviedol dôvody, prečo prvostupňový súd rozhodol nesprávne, hoci tento súd náležite zistil splnenie zákonných podmienok na vydanie PO a svoje rozhodnutie aj odôvodnil. Odvolací súd bez toho aby posúdil správnosť zistení a záverov prvostupňového súdu, t. j. či skutkový základ bol zistený riadne a úplne zmenil rozhodnutie prvostupňového súdu... bez riadneho a preskúmateľného odôvodnenia. Odvolací súd nehodnotil dôkazy v súlade s § 132 O. s. p., t. j. mal ich hodnotiť podľa svojej úvahy a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy vo vzájomnej súvislosti.*“.

Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd o jeho sťažnosti meritórne takto rozhodol:

„*Základné práva sťažovateľa, G., K., na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a na rovnosť účastníkov konania podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy SR, ako aj právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 5Co/296/2012-96 zo dňa 17.10.2012 porušené boli.*

Uznesenie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 5Co/296/2012-96 zo dňa 17.10.2012 zrušuje a vec vracia Krajskému súdu v Košiciach na ďalšie konanie a rozhodnutie.

Krajský súd v Košiciach je povinný uhradiť sťažovateľovi trovy právneho zastúpenia vo výške 161,75 Eur, na účet právneho zástupcu, JUDr. I. J., advokáta, K. do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní podľa odseku 2 rovní.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch...

Ústavný súd poznamenáva, že v obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru niet zásadných odlišností a prípadné porušenie týchto práv je v sťažovateľovom prípade potrebné posudzovať spoločne.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy

alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98). Teda úloha ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní návrhu nespočíva v tom, aby určil, či preskúmanie veci predloženej navrhovateľom odhalí existenciu porušenia niektorého z práv alebo slobôd zaručených ústavou, ale spočíva len v tom, aby určil, či toto preskúmanie vylúči akúkoľvek možnosť existencie takéhoto porušenia. Ústavný súd teda môže pri predbežnom prerokovaní odmietnuť taký návrh, ktorý sa na prvý pohľad a bez najmenejšej pochybnosti javí ako neopodstatnený (I. ÚS 4/00).

Dôvodom odmietnutia návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť je absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

Sťažovateľ zdôvodňuje tvrdené porušenie svojich označených práv nesúhlasom s právnym záverom krajského súdu o nesplnení podmienok na nariadenie predbežného opatrenia, kritikou krajským súdom naznačeného názoru v merite sporu, ako aj nedostatočnosťou odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu.

Ústavný súd už vo svojej judikatúre konštatoval, že rozhodovanie a rozhodnutie o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia možno považovať za súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ústavy (II. ÚS 37/00, II. ÚS 46/00, II. ÚS 222/04). Judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) taktiež postupne dospela k právnemu názoru o aplikovateľnosti čl. 6 ods. 1 dohovoru na rozhodovanie o predbežnom

opatrení (rozsudok veľkého senátu z 15. októbra 2009 o sťažnosti č. 17056/06 vo veci Micallef v. Malta). I v tejto rozhodovacej sfére je tak namieste ustálený názor ústavného súdu, podľa ktorého v obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru niet zásadných odlišností a prípadné porušenie týchto práv je v sťažovateľovom prípade potrebné posudzovať spoločne.

V kontexte argumentácie sťažovateľa je potrebné tiež uviesť, že posúdenie podmienok na vydanie predbežného opatrenia je predovšetkým vecou všeobecných súdov (čl. 142 ústavy). Ústavný súd preto ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) sa spravidla nepovažuje za oprávneného zasahovať do rozhodnutí o predbežných opatreniach, keďže nie je súčasťou sústavy všeobecných súdov, a okrem toho ide o rozhodnutia, ktoré do práv a povinností účastníkov konania nezasahujú konečným spôsobom (IV. ÚS 82/09). Ústavný súd posudzuje problematiku predbežných opatrení zásadne iba v ojedinelých prípadoch a k zrušeniu napadnutého rozhodnutia o nariadení predbežného opatrenia alebo o zamietnutí návrhu na jeho vydanie pristupuje len za celkom výnimočných okolností. Ústavný súd môže zasiahnuť do rozhodnutí všeobecných súdov o predbežných opatreniach iba za predpokladu, že by rozhodnutím všeobecného súdu došlo k procesnému excesu, ktorý by zakladal zjavný rozpor s princípmi spravodlivého procesu (III. ÚS 169/2010).

Tieto zásady týkajúce sa vzťahu ústavného súdu a všeobecných súdov pri ochrane ústavnosti, ktoré možno vyvodit' z doterajšej konštantnej judikatúry ústavného súdu, boli relevantné aj v danej veci.

Na základe okolností prípadu dospel ústavný súd z hľadiska požiadavky systematickosti a zrozumiteľnosti odôvodnenia tohto uznesenia k záveru o potrebe spoločne sa zaoberať sťažovateľom vysloveným nesúhlasom s právnym záverom krajského súdu o nesplnení podmienok na nariadenie predbežného opatrenia a kritizovanými náznakmi o (ne)dôvodnosti sťažovateľovej určovacej žaloby.

Sťažovateľ namieta, že „svoj nárok v návrhu na nariadenie predbežného opatrenia riadne osvedčil a preukázal doloženými dôkazmi“, no napriek tomu podľa krajského súdu „základné skutočnosti, umožňujúce záver o pravdepodobnosti nároku navrhovateľa nie sú pravdepodobné a teda nebola osvedčená skutočnosť, ktorú tvrdia navrhovatelia v návrhu na nariadenie PO a aj v samotnom návrhu vo veci samej“. Práve vyhodnotenie rozhodujúcich okolností pre rozhodnutie o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia predstavuje tie skutkové a právne závery všeobecného súdu, ktoré môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

Krajský súd v odôvodnení svojho zamietavého uznesenia uviedol, že „predpoklady nariadenia PO... vyvodila zo zákonnej úpravy právna teória a súdna prax a jeho nariadenie prichádza tak do úvahy vtedy... ak sú osvedčené aspoň základné skutočnosti umožňujúce záver o pravdepodobnosti nároku, ktorému sa má poskytnúť predbežná ochrana, aby bolo zrejmé, že v konaní vo veci nie je nárok očividne vylúčený...“. V nadväznosti na to potom krajský súd v poslednom odseku odôvodnenia svojho uznesenia naznačil nepresvedčivosť sťažovateľovho tvrdenia, že „Pravoslávna cirkev mala previesť vlastníctvo k nehnuteľnostiam na žalovaného neplatne“, a tento svoj názor krajský súd aj stručne zdôvodnil poukazom na inštitút vydržania a jeho zákonné podmienky.

Ústavný súd sa stotožňuje so sťažovateľom v závere, že krajský súd v odôvodnení svojho uznesenia vyjadril istý názor aj na meritum určovacieho sporu. Na druhej strane však ústavný súd za najpodstatnejší faktor považuje väzbu tohto vyjadrenia krajského súdu na rozhodovanie o odvolaní žalovaného proti nariadenému predbežnému opatreniu. Ak totiž jednou z podmienok na posúdenie návrhu na nariadenie predbežného opatrenia je aj osvedčenie aspoň základných skutočností smerujúcich k záveru o pravdepodobnosti vo veci uplatneného nároku, potom sa všeobecný súd konajúci o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia musí vysporiadať s tým, či formulovaná podmienka je alebo nie je v konkrétnych okolnostiach splnená. Učiniť zadosť tejto požiadavke zjavne nie je možné

bez istej miery posúdenia dôvodnosti meritórneho (žalobného) návrhu, hoci už pri rozhodovaní o predbežnom opatrení.

Bolo teda povinnosťou krajského súdu stručne zhodnotiť dôvodnosť sťažovateľovej určovacej žaloby a svoje hodnotenie primerane odôvodniť. To všetko však iba na účel ústavne konformného rozhodnutia o odvolaní žalovaného. Napokon z formálno-procesného hľadiska nemožno dôvody krajského súdu ani inak chápať. Právny názor odvolacieho súdu je pre prvostupňový súd záväzný len v prípade regulovanom v § 226 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“), teda len pri zrušení prvostupňového rozhodnutia spojenom s vrátením veci na ďalšie konanie súdu prvého stupňa, a len vo vzťahu k predmetu zrušeného rozhodnutia súdu prvého stupňa. O takýto prípad však v posudzovanej veci nejde. Krajský súd o odvolaní žalovaného nerozhodol zrušením uznesenia okresného súdu a vrátením veci na ďalšie konanie (napokon podľa § 221 ods. 3 OSP by to ani nebolo prípustné) a predmet jeho rozhodovania sa sústredil na posúdenie splnenia podmienok na nariadenie predbežného opatrenia. Konštatovanie o nesplnení týchto podmienok nemôže okresný súd ipso facto zaväzovať k určitému konkrétnemu právnemu názoru na meritum.

Ústavný súd vyhodnotil prvé dve námietky sťažovateľa ako nedôvodné. Právne posúdenie veci krajským súdom nevykazuje známky ústavnej neakceptovateľnosti a na prvý pohľad možno konštatovať, že krajský súd odôvodnením svojho uznesenia nezaviazal okresný súd ku konkrétnemu posúdeniu určovacieho sporu v jeho merite.

Posledná sťažnostná námietka sa dotýka nedostatočnosti odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu. Sťažovateľ v podstate namieta, že krajský súd sa nijako nevysporiadal so zmenou uznesenia okresného súdu vo výroku, ktorým tento zakázal žalovanému vykonávať stavebné zmeny a úpravy na sporných nehnuteľnostiach.

Ústavný súd v zhode s rozhodovacou praxou ESLP stabilne judikuje, že povinnosť súdu odôvodniť svoje rozhodnutie však automaticky neznamená povinnosť poskytnúť podrobnú odpoveď na každý nastolený argument (napr. rozhodnutie ESLP vo veci Van de Hurk c. Holandsko z 19. apríla 1994). Garancie poskytované čl. 46 ods. 1 ústavy,

ako aj čl. 6 ods. 1 dohovoru zaväzujú konajúci súd poskytnúť špecifickú odpoveď na argumenty majúce rozhodujúci význam pre výsledok rozhodnutia (napr. rozhodnutia ESLP vo veci Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997 a vo veci Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998). Všeobecný súd teda nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných účastníkom konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (napr. II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05).

Z podkladov, ktoré mal ústavný súd k dispozícii, nepochybne vyplýva, že na sporných pozemkoch prebiehajú stavebné práce, o ktorých povolenie žalovaný požiadal ešte pred začatím konania o sťažovateľovej určovacej žalobe (23. decembra 2011). Z tohto hľadiska sa nariadené predbežné opatrenie môže javiť ako dôvodné, čo naznačuje potrebu dôsledného odôvodnenia opačného názoru, ktorý preferoval a napokon aj uplatnil krajský súd.

Krajský súd však v odôvodnení svojho zmeňujúceho uznesenia podrobil nariadené predbežné opatrenie kritike na podklade už spomínaných pochybností o dôvodnosti meritórne uplatneného nároku sťažovateľa. Tento dôvod mal svojím vecným zameraním záber nielen na prvostupňový výrok zakazujúci žalovanému nakladať so spornými nehnuteľnosťami, ale bezpochyby aj na výrok o zákaze realizovať na dotknutých nehnuteľnostiach stavebné zmeny a úpravy. Formuláciou uvedeného dôvodu a jeho objasnením krajský súd naplnil požiadavku odôvodnenia argumentu majúceho rozhodujúci význam pre výsledok rozhodnutia o odvolaní proti nariadeniu predbežného opatrenia. Tým zároveň čiastková otázka prípadných ďalších podmienok pre zmenu uznesenia okresného súdu vo výroku o zákaze stavebných zmien a úprav prestala mať pre rozhodnutie o odvolaní žalovaného rozhodujúci význam. Ak sa s ňou potom krajský súd osobitne nevysporiadal, nejde z ústavnoprávneho hľadiska o vadný postup.

Aj poslednú sťažnostnú námietku ústavný súd vyhodnotil ako nedôvodnú. Keďže pri predbežnom prerokovaní nezistil žiadne signály, ktoré by po prijatí sťažnosti mohli viesť ku konštatovaniu porušenia základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. porušenia práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru, odmietol sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú. K rovnakému záveru dospel ústavný súd aj v časti sťažnosti namietajúcej porušenie čl. 47 ods. 3 ústavy, keďže sťažovateľ svoj petit v tejto časti nijako osobitne neodôvodnil, rovnosť účastníkov konania predstavuje komponent základného práva na súdnu ochranu a aj judikatúra ústavného súdu i ESLP naznačuje spätosť tohto základného práva so základným právom zaručeným čl. 46 ods. 1 ústavy, a to predovšetkým vo fáze dokazovania, ale aj v rovine odôvodňovania súdnych rozhodnutí (napr. I. ÚS 372/06, III. ÚS 117/2012, rozhodnutie o sťažnosti č. 37801/97 vo veci Suominen v. Fínsko).

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku stratilo opodstatnenie zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa formulovanými v sťažnostnom petite (zrušenie napadnutého uznesenia krajského súdu, náhrada trov právneho zastúpenia).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. mája 2013